

føjelse til reglen om finansministerens bemyndigelse til at give nærmere regler om oplysningspligten. Det skyldes, at der kan være trang til særlige regler, når lønbeløb m. v. først udbetales efter indtjeningsperiodens udløb, jfr. herved kildeskattelovens § 46, stk. 2, 3. pkt.

Overtrædelse af § 7, skal efter forslaget straffes i medfør af § 14, stk. 2, jfr. § 1, nr. 8.

Til nr. 6 og 7.

Det må anses for hensigtsmæssigt at samle de ensartede straffebestemmelser i lovens §§ 10, stk. 2, og 11, stk. 2, i en ny generel straffebestemmelse omfattende disse straffebud og forskellige andre, jfr. nedenfor ad nr. 8 (§ 14).

Til nr. 8 (§ 13).

Kontrollovens § 13 omhandler den egentlige skatteunddragelse.

Bestemmelsen er i sin nuværende formulering i det væsentlige uændret siden vedtagelsen af loven af 12. juli 1946. Ændringer er foretaget i 1957, da den såkaldte „offentliggørelsesbestemmelse“ blev ophævet. Denne bestemmelse, hvorefter der i skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter, skulle ske offentliggørelse i Statstidende af den pågældendes navn, stilling og bopæl, havde i tidens løb givet anledning til kritik.

Ophævelsen var ikke begrundet i en mildere bedømmelse af skatteundragelsesforbrydelsen, men man fandt det bedre stemmende med almindelige retsplejprincipper, at skattebesvigelssager af mere alvorlig karakter fandt deres afgørelse ved domstolene.

I 1964 foretoges en ændring af § 13, stk. 1, med henblik på at tydeliggøre, at personer, der ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger søger at undgå skatteansættelse, kan straffes efter § 13, stk. 1.

Ved den nu foreslåede formulering bliver der overensstemmelse med tilregnelseskravet i nyere skatte- og afgiftslovgivning, jfr. f. eks. kildeskattelovens § 74, stk. 2, sømandsskattelovens § 23, stk. 2, toldlovens § 123, stk. 2, og merværdiafgiftslovens § 35, stk. 3. Ændringen af tilregnelseskravet har også væsentlig betydning for den ændring af borgerlig straffelov, som justitsministeren i nær fremtid vil fremsætte forslag om.

Ved den nu foreslåede formulering har man tilstræbt en enkelt og klar beskrivelse af gerningsindholdet. I 1. stk. beskrives den forsætlige skatteunddragelse, som har fået benævnelsen *skattesvig*.

Forbrydelsen realiseres ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved myndighedernes afgørelse af, om en person, herunder også en

juridisk person, er undergivet skattepligt i Danmark. Formen, hvori oplysningerne gives, er uden betydning.

Skattesvig foreligger endvidere ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved *ansættelsen* af den skattepligtige indkomst og formue eller til brug ved *skatteberegningen*. Denne del af skattesvigsforbrydelsen vil typisk blive realiseret ved indgivelse af urigtig angivelse.

Afgivelsen af urigtige eller vildledende oplysninger til brug ved fastsættelsen af de *foreløbige skattebeløb* A-skat og B-skat, er således ikke omfattet af bestemmelsen, idet sådant forhold rammes af kildeskattelovens § 75, hvor strafferammen, når der foreligger forsæt til at unddrage det offentlige skat, går op til fængsel i 2 år.

Forbrydelsen er fuldbyrdet ved selve afgivelsen af de urigtige oplysninger uden hensyn til, om de er taget i betragtning ved skattemyndighedernes afgørelse i de enkelte situationer.

Den foreslåede formulering indebærer i forhold til gældende lov en udvidelse af den personkreds, der vil kunne pådrage sig straffeansvar for skattesvig. Som bestemmelsen foreslås affattet, vil den også omfatte hustruer, der har indtægter og formue, der beskattes hos ægtefællen.

Den afløser gældende retspraksis, hvor det er statueret, at en gift kvinde, der giver sin mand urigtige oplysninger om egen indtægt til brug ved udfærdigelse af mandens selvangivelse, pådrager sig strafansvar efter kontrollovens § 14, stk. 2, uanset at ægtefællen ikke kan straffes for overtrædelse af § 13, fordi han har været i god tro, jfr. således dom afsagt af Østre Landsret den 17. november 1960, (Ugeskrift for Retsvæsen 1961, side 297).

Endvidere vil bestemmelsen omfatte personer, der optræder på andre personers vegne, typisk advokater og revisorer. Også en person, der er ansvarlig leder af en „juridisk person“, for eksempel et aktieselskab, vil kunne pådrage sig ansvar efter den foreslåede affattelse, hvis han i selskabets interesse overtræder bestemmelsen. Der kan herved henvises til en af Vestre Landsret den 17. april 1970 afsagt dom, (Ugeskrift for Retsvæsen 1970, side 659).

Den hidtil gældende strafferamme for forsætlig skatteunddragelse foreslås bibeholdt, men den i den gældende § 13, stk. 1, fastsatte betingelse for anvendelse af frihedsstraf, at sådan straf kun kan anvendes i *særlig grove tilfælde*, er udeladt. Der er herved tilsigtet en skærpelse i forhold til gældende lov.

En yderligere skærpelse agtes gennemført ved at indsætte en ny straffebestemmelse i borgerlig straffelov med en strafferamme på fængsel indtil 4 år for